

Exminister Martin Glváč pre SME povedal, že pre neho by bol favoritom na post šefa armády práve Macko. Mal sa ním stať on alebo niektorý z ďalších vedúcich generálov, na ktorých poukazovali mimovládne organizácie?

Generál Macko odchádza, strácame jedného z najskúsenejších generálov. A nie je v tom ani sám. Odišiel aj plukovník Jozef Zekucia, ktorý robil prvého veliteľa NFIU (styčný tím NATO na Slovensku, pozn. red.), čo je tiež veľká strata pre ozbrojené sily. A odišli tiež mnohí civilní zamestnanci. Ministerstvo takto stráca odborný potenciál, čo je kľúčová vec. To neviete znovu vybudovať za rok-dva. Strácame skúsených vojakov v regiónoch, najlepších civilných zamestnancov, vyšších dôstojníkov. Úspechov máme dosť. Od vyslania vojakov do Pobaltia až po bezpečnostné dokumenty, plán dlhodobého rozvoja či Pesco (Stála štruktúrovaná spolupráca EÚ v oblasti bezpečnosti a obrany, pozn. red.). To sú všetko úspechy, ktoré sú veľmi dôležité pre odbornú verejnosť, spojencov, diplomatov, no možno menej atraktívne pre bežných ľudí. Ale sú to nepochybne veľké úspechy.

MONITOR z <https://domov.sme.sk>

Odchádzajúci generál Macko: Gajdoša zomlela SNS, rezort neriadi on

Je chybou, že ministerstvo odmieta verejnú diskusiu, poukazuje dlhoročný dôstojník.

19. máj 2018 o 0:47 [Peter Kováč](#)

Generálporučík PAVEL MACKO, jeden z najskúsenejších armádnych generálov, nedávno ohlásil koniec v armáde v reakcii na výber nového náčelníka generálneho štábu. Za toho si minister obrany Peter Gajdoš z SNS vybral Daniela Zmeka, ktorý má v porovnaní s očakávaným adeptmi na post neporovnateľne menej skúseností. V rozhovore pre SME vysvetľuje, čo ho k tomuto kroku dohnalo a ako vníma súčasné riadenie rezortu.

Svoj odchod ste ohlásili pomerne nečakane a mnohých prekvapil. Neunáhľili ste sa?

„Určite nie, toto rozhodnutie vo mne dozrievalo dlhšie. Vzniklo súbehom viacerých dôvodov. Princípiálne nemám nič ani proti pánovi Zmekovi. Spôsob a zámer, akým bol vybratý, bol však absolútne neadekvátny.“

V čom?

„Bolo to tajné do poslednej chvíle. To, že Milan Maxim (doterajší náčelník generálneho štábu, pozn. red.) končí, sa pritom vedelo dávno, cyklus výmeny náčelníka sú štyri roky. Minister však doniesol vláde návrh bez toho, aby ho mal vopred zverejnený.“

Aký záver ste z toho odvodili?

„Že nie je ani snaha odkomunikovať so mnou a tiež s ďalšími generálmi vo vedení, kam armáda smeruje. Minister, zrejme pod tlakom ľudí v pozadí, sa rozhodol a presadil si svoj návrh.“

Pri výbere predchádzajúcich náčelníkov generálneho štábu sa o výbere vhodného človeka diskutovalo?

„Väčšinou sme o tom vopred vedeli. Naposledy to bolo netypické, pretože Peter Vojtek končil predčasne, keď požiadal o uvoľnenie zo zdravotných dôvodov. Rozhodovanie preto bolo rýchle. Milan Maxim však bol služobne najstarším generálom v armáde a bol predtým dvakrát veliteľom síl. Pri ešte skorších výmenách sa výber vždy diskutoval.“

S kým?

„Bola taká zásada, že politické vedenie sa vždy spýtalo aspoň končiaceho náčelníka, či má nejaké návrhy alebo odporúčania. V tomto prípade sa tak nestalo. Pán Maxim aj na parlamentnom výbore pre obranu potvrdil krátko pred vymenovaním nového náčelníka, že nevie, kto bude jeho nástupcom.“

Pavel Macko

- generálporučík, doterajší zástupca NGŠ
- v armáde od roku 1983
- v minulosti bol dva roky veliteľom výcvikového strediska spoločných síl NATO v Poľsku
- okrem práce na generálnom štábe pôsobil tiež v Holandsku, pri NATO v Nemecku a v hlavnom veliteľstve misie v Afganistane
- na Slovensku bol tiež zástupcom veliteľa pozemných síl či veliteľom veliteľstva logistiky

- vyššie vzdelanie si dopĺňal v USA

Je takýto postup neobvyklý aj v medzinárodnom meradle?

„Áno. Napríklad aj v Česku oznámili meno nového náčelníka dva či tri mesiace dopredu. Aj keď to zákon neprikazuje, prezidentovi najprv predstavili viacero kandidátov, návrh bol ďalej predstavený výboru pre obranu a bezpečnosť, kde sa k nemu poslanci vyjadrili a až následne vymenovali Aleša Opatu. Robili to práve preto, aby zabránili tomu, že sa tam dostane nejaký politický aspekt. Generál, ktorý je náčelníkom, má totiž byť generálom apolitickej armády a takéto veci by ani nemali byť vecou politických diskusií.“

Zmeka ste nazvali tret'ou úrovňovým generálom. Čo to znamená?

„Znamená to, že bol vybraný generál z tretej úrovne velenia. Prvá úroveň je samotný náčelník a jeho zástupcovia, druhá úroveň sú zas velitelia síl. Na tretej úrovni sú jednoviezdičkovi generáli, velitelia brigád, ich zástupcovia či náčelníci zložiek v rámci generálneho štábu. Sem donedávna spadal aj pán Zmeko. Nechcel som tým teda povedať to, či je kvalitným generálom, či nie. Len že je neobvyklé, aby až z tretej úrovne riadenia a velenia išiel človek až na post náčelníka generálneho štábu. Ak sa tak stane, musí na to byť vážny dôvod, no treba ho povedať. To som u nás nevidel. Je pravdou, že u nás meno pána Zmeka kolovalo v kuloároch pomerne dlho, no nikto z nás vojakov tomu neveril.“

Daniel Zmeko bol dosiaľ národným riaditeľom pre vyzbrojovanie a teda stál pri všetkých čudných nákupoch armádnej techniky, napríklad aj pri transportéroch, ktoré už preveruje NAKA. Dostal tento post za odmenu?

„K tomu sa nechcem vyjadrovať. Želám mu veľa úspechov a to, aby politickú podporu, ktorú jednoznačne má, využil v prospech Ozbrojených síl.“

Budú Zmeka rešpektovať aj v zahraničí, a to práve vzhľadom na výhrady, ktoré ste naznačili?

„Je to šikovný človek, zapracuje sa. V zahraničí rešpektujú, že takýto výber je otázka národnej suverenity.“

V stause, v ktorom ste verejne oznámili svoje rozhodnutie odísť z armády, ste naznačili, že Zmeko dostal medailu za službu vo vojenskej misii ISAF v Afganistane, hoci tam podľa vás nikdy ani neslúžil. Viete si to vysvetliť?

„Je to rôzna interpretácia práva, nechcem to bližšie rozoberať. Myslím si však, že na tejto misii nikdy nebol ako príslušník ISAF.“

Videli ste pri výbere Zmeka na post šéfa armády politicky motivované konanie?

„Mám obavu, že áno. Ale pri tomto nejde len o post náčelníka generálneho štábu. Na ministerstve obrany prebiehajú neustále štrukturálne zmeny. Vo vnútorných vestníkoch ministerstva vidíte pomaly každý mesiac, že sa mení organizačná štruktúra.“

Je tam snaha obsadiť dôležité posty ľuďmi, ktorí vyhovujú SNS, alebo ide o bežné, radové posty?

„Ide o jedno aj druhé. Nebolo bežné, aby napríklad post sekčného šéfa raz zastával plukovník, potom tam dáme generálmajora a podobne. Máme predsa nejakú systematizáciu, takéto pozície sa nemôžu rozdávať ako nejaké feudálne léno vazalom. Ešte väčším problémom je, že nám odchádzajú kvalifikovaní ľudia zo stredného manažmentu. Sú to perspektívni ľudia, ako bol napríklad Jozef Zekucia, veliteľ NFIU (styčný tím NATO na Slovensku, pozn. red.). Bol pod istým tlakom ohľadom komunikácie smerom von, lebo táto jednotka podlieha medzinárodnému veleniu. Musel teda držať komunikačnú stratégiu aj aktivity v duchu línie, ktorú mu dávala medzinárodná štruktúra.“

A to sa bilo s niektorými proruskými či inými zahraničnopolitickými vyjadreniami zo strany SNS?

„Nešiel by som do roviny individuálnych výrokov SNS. V každom prípade je jasné, že aktivity zo strany NFIU neboli až také vítané. Dôvody si netrúfam povedať. Môže to byť aj tým, že v rezorte je absolútne centralizovaný systém komunikácie. Výsledok je, že ak chce hoci aj náčelník generálneho štábu poskytnúť rozhovor napríklad do armádneho časopisu, tak musí mať súhlas vedenia rezortu. To je podľa mňa nenormálny stav. Je predsa funkcionár zo zákona a vie, čo môže a čo nemôže povedať. Ak by pri tom spravil nejakú chybu, tak sa to dá individuálne riešiť.“

Za predošlých ministrov to tak nebolo?

„Výrazne sa to zhoršilo v tomto volebnom období. Nezažil som to ani v štruktúre aliancie. Keď som bol veliteľom spojeneckého veliteľstva, tak som bol tvárou aliancie v danom regióne. Mal som všeobecné komunikačné pokyny a aj profesionálneho dôstojníka pre styk s verejnosťou, no nikdy ma v komunikácii neobmedzovali. Mal som dôveru najvyššieho veliteľa z Norfolku.“

Pri ohlásení odchodu z armády ste sa vyjadrili, že minister Gajdoš vám v osobnom rozhovore vysvetľoval, že by ste ani nemohli ísť do vyšších pozícií a to vzhľadom na kauzu vášho syna Martina. S tým dodnes prebieha súd v súvislosti s kauzou fekálny fantóm, v ktorej ho polícia viní z niektorých útokov. Tieto vaše slová však minister vzápätí odmietol. Ako to bolo?

„Tento postoj ministra je absolútne nekorektný. Nikdy by som nevytiahol nič z súkromného rozhovoru, keby to nebolo takto vážne. Na to som ho aj upozornil. Ak by totiž toto mali byť skutočné dôvody, dávalo by to nástroj niekomu, ako sa zbaviť nepohodlného človeka.“

Vyjadrovali ste sa, že celá kauza fekálneho fantóma bola na vášho syna našitá a v skutočnosti šlo o diskreditačnú kampaň zameranú na vás. Prečo si to myslíte?

„Je tam príliš veľa faktov, ktoré tomu nasvedčujú. Mám v pláne zverejniť celý spis, ktorý sa týka prípadu. Mám pripravené zhrnutie toho, že sa tu diala manipulácia s dôkazmi pred zadržaním môjho syna, ale aj potom. Taktiež zrušenie oslobodzujúceho [rozsudku](#) sa udialo bez akýchkoľvek argumentov a to na základe klamstva prokurátora. V znaleckom posudku sa totiž štrnásťkrát uvádza, že v počítači môjho syna nenašli žiadne porno ani nič také, čo by naznačovalo takú úchylku. Prokurátor v obžalobe napriek tomu napísal, že pri skúmaní počítača boli získané relevantné obrazové, fotografické a zvukovo-obrazové záznamy. Mám

tiež prepis telefonickej komunikácie medzi policajtmi, ktorí sa dva týždne pred zadržaním dohovárali, kto bude páchatel'. Je veľa vecí, ktoré ukazujú, že v prípade to nie je v poriadku.“

Na začiatku rozhovoru ste spomínali, že výber náčelníka generálneho štábu je len jedným z vašich dôvodov na odchod z armády. Aké sú ďalšie?

„Stav ozbrojených síl je veľmi zlý. Bohužiaľ, napriek tomu, že v tejto vláde je ministrom bývalý vojak, sa prepad nepodarilo zastaviť. Technika je v katastrofálnom stave, máme obrovské problémy udržať elementárnu bojaschopnosť. Keď napríklad chceme vyslať jednotku do Pobaltia, musíme skladať techniku prakticky z celých ozbrojených síl. A to sa bavíme o jednejrote. Ozbrojené sily sú teda na hranici schopnosti plniť si svoje úlohy. Tento stav sa nezlepšuje, ale, naopak, zhoršuje.“

Prečo sa nedarí zvrátiť tento proces?

„Pretože ministerstvo nie je schopné správne nastaviť priority a začať tento stav riešiť. Je na to niekoľko dôvodov: zle nastavená štruktúra, procesy, finančné toky, ale aj zle nastavené napĺňanie požiadaviek. Napríklad z toho, čo už niekoľko rokov požadujú ozbrojené sily, sa vlani podarilo naplniť len zlomok.“

Narážate na to, že všetky peniaze z rozpočtu idú do nákupu novej techniky a na udržanie a opravy existujúceho vybavenia nie je dostatok peňazí?

„Áno. Modernizáciu potrebujeme súrne, no treba urobiť vyváženejší systém. Musíme mať totiž zabezpečený aj bežný život vojska či udržiavanie infraštruktúry, ktorá je v katastrofálnom stave, a investovať treba aj do personálu, aby sme udržiavali jeho profesionalitu. Aby sa nám nestalo, že na konci budeme mať novú techniku, no nebudeme mať toho, kto by ju ovládal.“

Minister Gajdoš je dlhoročný vojak, od ktorého sa očakávalo, že práve vojaci si ho budú pochvalovať. Ako to, že nerieši tieto veci?

„On ich asi aj vidí, ale nie je schopný zmeniť kurz. Zamieriava sa na detaily a mnohé nepodstatné drobné veci, chce mať prehľad o každej veci, ale na tieto zásadné veci neprináša riešenie. A ak ho hľadá, tak to trvá už dva a pol roka. Snažíme sa o rôzne veci, no neukazujú sa ako výhodné.“

Napríklad?

„Príklad sú aktívne zálohy. Nedávno sa ministerstvo pochválilo, že až štrnásť vojakov prišlo cvičiť do záloh. V Česku majú na to niekoľko tisíc ľudí a my robíme bombastickú kampaň k tomu, že cvičíme štrnásť vojakov. Veď je to patetické. Nielen, že to nezachráni Ozbrojené sily, ale je to aj dôkazom toho, že všetky opatrenia sú neúčinné. Mám pocit, že problém tohto vedenia a SNS nie je v tom, že by nedokázali vyprodukovať kampaň a upriamiť pozornosť na takýto projekt. Chyba je v tom, že tomu nikto neverí. Po uplynulých týždňoch by sme totiž asi len ťažko mohli obviňovať občanov, že sú apatickí voči svojmu štátu. Ak máme minimálny záujem o dobrovoľnú vojenskú prípravu a aktívne zálohy, tak to nie je len otázka finančného ohodnotenia.“

Je takáto zlá atmosféra a nedôvera aj vnútri armády?

„Áno, je tam atmosféra frustrácie. Máme málo personálu, ktorý naďalej ubúda, podmienky sú stále horšie, máme starú techniku, s ktorou nie je možné cvičiť a pri tej novej technike zas ešte potrvá, kým bude. Systém však napriek opakovaným snahám o reset nie je schopný techniku správať a ani nahradiť. Musí sa teda improvizovať vo výcviku, na ktorý zároveň nie je dostatok zdrojov, lebo všetko ide hlavne na modernizáciu. Do toho potom vstupujú rôzne kampane, ktoré sa robia.“

Mediálne alebo aké máte na mysli?

„Napríklad vlani, keď sme pozvali aj médiá na výcvik aktívnych záloh v Seredi, tak sme, samozrejme, chceli, aby to dopadlo dobre. Pripravili sa dobré podmienky pre týchto ľudí, materiálne aj ďalšie, aby im nič nechýbalo. Potom však stretnete šestnásť rokov slúžiaceho vojaka a ten povie: pán generál, to je všetko pekné, ako sa tu staráte o nejakých 39 vojakov a že za nimi prišlo celé vedenie rezortu aj s ministrom či médiami, ale kto sa postará o nás, zvyšných 12-tisíc vojakov? My máme mizerné podmienky. Chýbajú základné veci vo výstroji, základné materiály a základná technika.“

Idú teda takéto projekty, ktoré sú verejne prezentované na úkor bežných vecí v armáde?

„Čiastočne áno. Takéto projekty by boli dobré, keby to bolo ako v Česku, teda že by sme mali dvaapoltisíc ľudí v zálohe. My sa však bavíme o pár desiatkach vojakov. Súhlasím s ministrom, že treba urobiť aj pilotné projekty. Ale trikrát po sebe opakovať pilotný projekt a jedinou zmenu urobiť takú, že zvýšime finančný príspevok pre dobrovoľníkov, je asi málo.“

Čo hovoríte na rozbehnuté nákupy armádnej techniky?

„Máme tu veľkú netransparentnosť ďalšieho smerovania ozbrojených síl. Nehovorím o konkrétnostiach, ale o princípe. Dlhodobo nám absentuje rozumná odborná diskusia o obrane a bezpečnosti. Na aké účely máme armádu, v akej štruktúre a prečo ju máme. V iných krajinách sa o tom otvorene diskutuje. Keď som v minulosti robil na ministerstve semináre o tom, ako sa robia obranné akvizície v zahraničí, videl som niečo iné. Keď dám za príklad Nórsko, tam sa najprv odborne vypracovali požiadavky ozbrojených síl, potom sa komunikovali hlavné projekty, napríklad fregaty pre námorníctvo, nové bojové vozidlá či nové letectvo. Pre odbornú komunitu, ale aj verejnosť. Aby sa vysvetlilo, čo to je, načo to je, akým spôsobom sa to zabezpečí. Nehovorím o technicko-odborných záležitostiach, ale o systémových. Všetko sa verejne diskutovalo, šlo to do parlamentu, ktorý schválil akýsi súbor balíčkov, v ktorých je dlhoročný výhľad záväzný pre všetky vlády.“

Minister Gajdoš sa pravidelne chváli, že Slovensko má po dlhom čase tiež podobné dokumenty.

„U nás by zásadné dokumenty mali byť podľa zákona prerokované vo vláde, ale aj v parlamente. Momentálne sme vyrobili obrannú stratégiu, bezpečnostnú stratégiu, vojenskú stratégiu a urobili sme aj dlhodobý plán. Vo vláde sa prerokovali vo veľmi rýchlom móde, no v parlamente sa z nejakého dôvodu zasekli a ďalej sa nevieme pohnúť. Zároveň vidíme, že sa dnes rozbiehajú projekty, na ktoré sa dávali v armáde požiadavky ešte dávnejšie v minulosti, no odvtedy akoby sme sa už ani my nemali zaujímať, čo s tým ďalej bude. Navyše verejnosť o tom nič nevie, a preto sme svedkami politických preťahovačiek o konkrétnych projektoch. Všetci sa zameriavajú na otázky, kto bude dodávať, čo bude dodávať a za koľko. O tom,

prečo taká potreba vznikla, sa však nehovorí. To pritom nie je tajné, treba to verejne prediskutovať. Vo Švédsku prebehla celonárodná diskusia ešte aj o vojenskej stratégii. Na základe toho sa bez nejakej kontroverzie sa tam dokonca znova zavádza povinná vojenská služba.“

Pri spomínaných armádnych nákupoch analytici hovoria, že sú síce potrebné, no považujú spôsob, akým sa robia, za netransparentný. Je to aj váš pohľad?

„Áno, súhlasím s tým. Ťažko povedať, či je to prvoplánovo netransparentné, no v tejto oblasti sa pohybujeme ako slon v porceláne. Vyvolávame sami problémy a utvárame zbytočné otázky. Späť musíme vysvetľovať, čo a prečo sa robí. Najprv komunikácia absentuje a následne sa hľadajú zdôvodnenia.“

Minister Gajdoš sa spočiatku snažil aj o spoluprácu s mimovládami. Do úradu zároveň prichádzal s veľkou podporou vojakov. Čo sa zmenilo?

„Mali sme veľké očakávania a aj sme mu sľúbili podporu. Mysleli sme si však, že začne robiť inú než kabinetnú politiku. Že začne robiť politiku, ktorá by mala podporu širokej verejnosti. A naozaj, jeho prvotné rozhodnutia boli dobré. Zriadil tímy a malo nasledovať rýchle vypracovanie dlhodobých plánov, aby sa nemenili každým rokom. Postupne však nastal zlom a tu si myslím, že minister tento priestor vyprázdnil. Dôvod presne neviem identifikovať. Ako keby sa venoval každodenným veciam a na strategické zabudol.“

Podobné názory ako vy nedávno vyslovil v rozhovore pre SME aj štátny tajomník Ondrejcsák. Výsledok bol, že SNS prišla s požiadavkou na jeho odvolanie. Čo si o tom myslíte?

„To je práve o atmosfére, o ktorej hovorím a ktorá sa zmenila. Keď chcete o týchto veciach diskutovať, je vám povedané, že sa do toho nemáte starať a nie je to vaša záležitosť. Nemáme strategickú komunikáciu o armáde, máme len reaktívnu komunikáciu. Tá stále viac pripomína propagandu strany. Stačí si pozrieť webovú stránku ministerstva obrany. Neexistuje, aby minister obrany začínal tlačovku po stretnutí s premiérom slovami: my a Slovenská národná strana...“

Komunikácia chýba aj vo vnútri rezortu. Ak aj nejaká je, tak je formálna. Máme tam komisiu na posudzovanie strategických dokumentov, no aj jej šéfom je generálny tajomník služobného úradu (Ján Holko z SNS, pozn. red.). No a, samozrejme, moderátorom všetkých diskusií je ten, kto predsedá. Odtiaľ je aj pocit toho, že tá diskusia je viac politická ako odborná.“

Práve Holko je považovaný za sivú eminenciu rezortu a za toho, kto v skutočnosti riadi ministerstvo. Je to naozaj tak?

„Do značnej miery áno. Formálnym štatutárom je minister obrany, no pri tvorbe jednotlivých rozhodnutí má podľa mňa väčší vplyv pán Holko.“

Pred časom vstúpil minister Gajdoš do SNS, hoci bol v pozícii ministra pôvodne len jej nominantom. Zomlela ho stranícka príslušnosť?

„Je pre mňa nepochopiteľné, prečo po 43 rokoch vstúpil do politickej strany. Bol vo veľmi komfortnej pozícii, keďže mal kredit dlhoročného vojaka a odborníka, a teda si mohol dovoliť

aj nesúhlasit' so stránickou líniou. Tým, že sa stal straníkom, tak sa dostal do submisívnej polohy.“

Tento text ste mohli čítať vďaka tomu, že platíte za obsah. Vážime si to.

Čítajte viac: <https://domov.sme.sk/c/20828321/odchadzajuci-general-macko-gajdosa-zomlela-sns-rezort-neriadi-on.html#ixzz5Gzm9j5OT>

Diskusia:

Macko bol dobrý vojak a ako generál presvedčil. Bude ho škoda, ale niet sa čo čudovať jeho odchodu.

Taký ako on sa v civile nestratí.

Prajem veľa zdraru a úspechov.

-

asi tak

je obrovský problém že ani tí čo odchádzajú z rezortu sa po odchode nezapájajú do diskusie. Si pamätám dosť rozlúčkových príhovorov plukovníkov , napríklad "priatelia odchádzam, lebo sa už nedá ďalej. Často musím svojich nadriadených prerušiť po 3 vetách s tým že :takto ako tvrdíte to nefunguje, Ste tu 3 mesiace i s cestou, prosím zistite si ako to je ". Si spomínam ako som tohto nesmierne energického pána našiel týžden pred odchodom ako pozerá do stropu., Som sa zľakol či nie NCMP, no povedal "bol som na kolegiu ministra, preberalo sa zaradenie XY do výzbroje. Neprešlo to vojskovými skúškami, ohrozuje to zdravie ľudí - a tí kravaťáci nás prehlasovali".

Takýchto problémov tam bol kopec, no ľudia zo silových rezortov nemajú vo zvyku vyjadrovať sa po odchode do výsluhy (p. Šátek je výnimka). Ja si dovoľím povedať že Paľo Macko bol rozhodne viac oceňovaný vojskami ako p. Gajdoš či Zmeko. P. Macko bol dobrý v každej oblasti kde pôsobil, si pamätám ako mi písal keď si robil záverečnú prácu v USA niekde v Silicon Valley. No hlavné sú vojská, nie služby. Si dovoľím povedať že tam mal PM omnoho väčšiu dôveru. Nemyslím že by sa u neho stalo to čo u DZ , že vyšle vojakov plniť úlohu, skončí to ťažkými zraneniami - a jeho zaujíma iba to či ho môže za to niekto vyšetrovať.

Na vojne sa občas zomiera rýchlo , preto musí byť vo velení niekto kto premýšľa, kto vie že je zodpovedný za ľudí .

je tam toho veľa čo napísal - a môžem maximálne doplniť. Včera dosť v ČT zjazdili MO ČR p.Šlechtovú. No každý tam súhlasí že jej predchodca nakúpil za miliardu EUR výzbroj - a nikto v tom nevidel problém, už sa nebude opakovať súdny spor ako boli lietadlá CASA.

Rozhodne chýba nejaká diskusia. Rozhodne k obrane, kedy občas i bratislavskí intelektuáli spochybnia to čo reálne existuje:

<https://www.sme.sk/diskusie/re...>

či 20 rokov staré vojenské akcie. Znovu pripomeniem že po roku 93 Slovensko nejako riešilo vojnu v Juhoslávii, no slovenským novinárom uniká i to o čom boli vojny v YU, SME

napríklad ani nevie či tam zahynulo 100 či 200 tisíc ľudí, neviem či p. Hríb už prišiel na to kto tam vlastne žije.

Teraz je podobná situácia - vojna v našom okolí. A Slovensko zase nevie ani to či je na Ukrajine vojna, či len ide o nejakú "propagandu".

No po 26 rokoch som teraz prešiel k zdravotníkom. A tam je situácia podobná, verejná diskusia nie je. Pred rokom napríklad niekto zverejnil že na podobné choroby ročne zomiera o 5.000 Francúzov či 3.000 Čechov menej . Slováci sú nad vecou , nechcú vedieť prečo. OK, minule nám jeden primár vysvetľoval že kolonoskopia zadarmo je znakom vyspelosti národa. Nie je to dobrá téma pred obedom - no kto ako ja doopatroval pacienta vo finálnom štádiu rakoviny hrubého čreva asi má iný názor.

“ ”

Určite by bolo dobré, ak by sa viac zapájali, ale vy vojaci máte v tomto smere jeden objektívny problém. Nie ste zvyknutí diskutovať. Rozkaz!, prípadne Vykonám! To sú riešenia (oprávnené logické) počas vašej kariéry. A zrazu chcete, aby vaši kolegovia boli schopní diskutovať? Každopádne, nebuďte až tak prísny. Imrich Andrejčák, Jozef Tuchyňa či Emil Vestenický boli aj priamo v politike, mali možnosť kreovať vtedajšie verejné diskusie. Peter Švec bol vo vyjadrovaní odjakživa zdielny, či už ako predseda ASV alebo teraz ako pilot civilného dopravníka. A je možné, že Mackom, ktorý má asi najmenej masla (aj vlasov) na hlave, názory začnú, pravda, ak bude chcieť a bude mu to zato stáť...

-

Myslím tiež, že sa mylíš, že vojská (milo v ruskej terminológii v dnešnom preanglosasovanom svete napísané) oceňovali viac Pavla Macka. On vždy mal a aj v súčasnosti má veľa kritikov. Ako príslušníka vojsk tylového zabezpečenia alias logistiky ho nemajú radi mnohí z "bojových útvarov", tak ako nemali radi "modráka" Petra Vojteka. Je to také kastovnícke myslenie, ale, žiaľ, je to stále prítomné v ozbrojených silách - kto nebol tankista alebo motostrelec, nie je vhodný byť NGŠ...

“ ”

vcelku súhlas

no kto bol na vojne tak vie že tam občas fakt ide o život a je dobré mať nad sebou generála ktorý o tom niečo vie.

Koľko mojich kolegov stálo trebárs na stráži v kandaháre so zbranou - no bez nábojov ?

Koľko zažilo že veliaci ich poslal niekam kde šlo o život - lebo sa ineinformoval o situácii ?

A následne nevedel zariadiť ani odvoz zranených, natož podporu - či zaveliť opustenie drahého vozidla ??

V takých okamžikoch ide ješitnosť bokom, človek všetko prehodnocuje nanovo. A my nehovor že by "nuly medzi jednotkami" chceli naspäť Apuša len preto že je "ich".

“ ”

niečo sa už dokázalo

napríklad že dvaja nominanti SNS vo funkcii ministrov spáchali trestný čin "machinácia pri verejnom obstarávaní" a dostali za to tresty 9 a 12 rokov.

No problémom podľa mňa je že je jasné že to spáchali v prospech firiem predsedu SNS:

<https://spravy.pravda.sk/komen...>

no nikto nevyšetruje p. Slotu ani ako spoluvinníka, či dokonca organizátora tejto lúpeže.

Nikoho už nezaujímá aké trestnoprávne dopady bude mať to že zase SNS minulého roku prerozdělila svojim 600 milionov EUR.

Ale žijeme na Slovensku . Som bol včera pozvaný na obed, nejaký čas tam domáci riešili že prečo všetci rýpu do toho príjemného pána Danko, už aj tá Remišová že rýpe.

Som im to nevyvracal, len som domácej pani pochválil že keď má cukor nad 12 a nepichá si inzulín, tak že nech ďalej robí také "polievky z kedlubny", že sú dobré a zdravé
